

Rüzgârın çocukları

İnsan hikayesi dinlemenin ne kadar önemli olduğunu anladım.

Bir insanı dinleyince soğuk genellemelerden, formüllerden, tanımlardan uzaklaşıp anlayabiliriz ötekini. Dinleyince açılır gözlerimiz, yüreğimiz.

Yeter ki gerçekten dinleyelim.

Hafta sonundan beri Nil'in **Rüzgar**'a dönüşümü ülkemizdeki belli önyargıları biraz da olsun kırdı, işin insani boyutunu hatırlattı diye düşünüyorum.

Aynen **Can Candan**'ın **Benim Çocuğum** adlı belgeselinin yaptığı gibi.

Ama Candan'ın "aile filmi" ne yazık ki çok fazla duyulmadı. Nedense Ayşe Arman dışında pek bir insan ilgilenmedi.

Oysa orada lezbiyen, gey, biseksüel ve transseksüel çocukların ailelerinden dinliyoruz yaşadıkları zorlu süreci.

Homofobik ve transfobik bir toplumda çocuklarını olduğu gibi kabul edip, sevip, sarmalayıp desteklemelerini görüyoruz.

Pınar'dan öğreniyoruz oğlunun güzel bir kıza dönüşmesini. Kamyon ve araba dayatılmış bir erkek çocuğunun 24 yaşında kız olunca Cindy bebek özlemine.

Şule anlatıyor, oğlunun eşcinsel olduğunu öğrenince nasıl duvara tosladığını. Kızının lezbiyen olduğunu öğrenen bir babanın ilk çaresizliğini...

Bu çocuklar ebeveynlerinin eğitimini olmuşlar. Kimlikleriyle barışık, barıştırmışlar.

Ailelerin **LİSTAG** adlı bir dayanışma grupları var. Orada tecrübelerini paylaşıp birbirlerine destek oluyorlar. Gün geçtikçe kalabalıklaşıyorlar.

Onlar, şanslı azınlık.

Oysa ne çocuklar var ailelerine açılmayan. Vücutunda hapsolan.

Aileleri ve toplum tarafından ötekileştirilen, canavar gibi görülen o kadar çok çocuk var ki...

Ahmet Yıldız gibi eşcinsel olduğu için öldürülen çocuklar...

Kendini, kendine bile itiraf edemeyen o kadar çok insan...

Gün geçmiyor ki benzer hikayelerle karşılaşmayalım.

Mesela Harbiye'deki travestiler beni tanıyor. Arada sırada sohbet ediyoruz. Şapkalarını, topuklu ayakkabılarını beğeniyorlar. Katıldığım programlardaki kimi adamlara sinir oluyorlar.

Erkek egemen toplumun çirkefliliğini, riyakarlığını en iyi onlar biliyorlar ne de olsa.

Pek çoğu Anadolu'dan buraya gelmiş. Aileleri onları silmiş, onlar ailelerini.

Kimisi uzun süre iş aramış ama bütün kapılar yüzlerine kapanmış.

Fuhuştan başka bir seçenek bulamadıkları

için gece yarısı, sokaklarda yarı çıplak vaziyette dolanıyorlar. Dünyadaki en büyük transseksüel/travesti fuhuş merkezlerinden biri İstanbul, biliyor muydunuz? Bu da başka bir ikiyüzlülüğü ortaya koyuyor zira onlarla birlikte olan adamlar asla ve kata eşcinsel olduklarını kabul etmiyor.

Onlara baktıkça üşüyorum. Utanıyorum.

Onlara başka bir dünya sunamadığımız için, onları ucube olarak görmenin ötesine geçemediğimiz için utanıyorum.

Cesaretlerine hayranım.

Çünkü baba işinin başına geçip, evlenip, çoluk çocuğa karışabilir, yalan bir yaşam sürebilirlerdi.

Türkiye'nin dört bir tarafında gördüğüm şizofren hayatı seçebilirlerdi.

Onlar için sokak geçici. Hepsinin hayalinde temiz bir ev, aşk, huzur, sıcak...

Merak ediyorum **Rüzgar**'a sempati duyanların kaçısı sokaktaki çocuklara empatik bir şekilde yaklaşır?

Yüzyıllar boyunca bir norm olan eşcinsellik bugün bir tabu. Batı'da da tabu. Greco Romen zamanlarda, Fars imparatorluğunda yaşamıyoruz ne de olsa. En azından şu konuda hemfikiriz ama; bir insanın organ eklemesi ya da kestirmesi, bir insanın ailesine ve topluma karşı yalnız kalmayı göze alarak cinsel tercihini yapması çok zor. Avukat **Ergin Cinmen**, "**Türkiye'de yasalar eşcinseli yok sayıyor. Bunu bir hastalık kabul ediyor**" diyor. Bütün bunlara rağmen **Rüzgar** olmayı seçmek cesaret ister. Kürtçede "**buka barane**" "**yağmurun gelini**" demek. Yani gökkuşağı. Rivayete göre, gök kuşağını yakalayıp üstünden atlarsanız, kızlar erkek, erkekler kız oluyormuş. Rüzgarlar, sokaktaki gündüz güzelleri, benim çok sevgili arkadaşlarım gökkuşağını yakalayamadılar belki. Ama onlar gökkuşağı. Onlar yağmurun gelinleri.

LİSTAG: 0531 467 7753